

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ**ΑΓΩΓΗ**

Του εδρεύοντος στα Ιεροσόλυμα Ισραήλ (P.O.Box 14518 Jerusalem, 91145 Israel) νομικού προσώπου με την επωνυμία «Ιερών Κοινόν του Παναγίου Τάφου ή άλλως Πατριαρχείο Ιεροσολύμων ή Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο ή άλλως Ορθόδοξο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων ή Αγιοταφική Αδελφότητα ή Πανάγιος Τάφος ή απλώς Ελληνικό Μοναστήριον» (ΑΦΜ 090050847), που νόμιμα εκπροσωπείται από την ΑΘΜ τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ.Θεόφιλο.

ΚΑΤΑ

1. Του Δημητρίου Αλικάκου του Γεωργίου, δημοσιογράφου, με ΑΦΜ [REDACTED] κατοίκου [REDACTED]
2. Του Πέτρου - Ερρίκου Κολέτσου του Γεωργίου, ιδιοκτήτη των εκδόσεων «ΕΚΚΡΕΜΕΣ», κατοίκου [REDACTED]
3. Του Σταύρου Ζουμπουλάκη του Κωνσταντίνου, κατοίκου [REDACTED]

Α. Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

1. Το ενάγον Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων (Ιερών Κοινόν του Παναγίου Τάφου, ή Αγιοταφική Αδελφότης¹) συνιστά Ιερά Μονή² έχουσα νομική προσωπικότητα³. Εξ επόψεως ελληνικού δικαίου αποτελεί «ιδίotypo» αλλοδαπό

1. ΑΠ 1300/1984, ΕλλΔνη 1985, 41.

2. ΕφΑθ 5911/1979, ΕλλΔνη 1981, 332· σχετ. λήμμα της Θρησκευτικής και Ηθικής Εγκυκλοπαίδειας, τ. Α', 1962, στ. 270.

3. Άρθρο 2 εδ. 2 του υπ' αριθμ. 27/1958 Νόμου του Χασμικού Βασιλείου της Ιορδανίας υπό τον τίτλο «Νόμος του Ελληνορθόδοξου Πατριαρχείου Ιεροσολύμων»: «Η λέξις 'Πατριαρχείον' σημαίνει το Πατριαρχείον, το γνωστόν ως το Ελληνορθόδοξον (Ρουμ Ορθόδοξ) Πατριαρχείον Ιεροσολύμων ή Μοναστήριον (Ιερών Κοινόν) του Παναγίου Τάφου (Δερ Καμπέρ Μουκάδας) ή Αγιοταφική Αδελφότης ή Πανάγιος Τάφος ή Ελληνορθόδοξον Μοναστήριον (Δερ Ερ-Ρουμ Ελ

νομικό πρόσωπο⁴, το οποίο απολαμβάνει προνομίων συνταγματικών κατοχυρωμένων, καθώς επίσης φορολογικών απαλλαγών. Κατά την παγία νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων⁵ το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων είναι Ελληνορθόδοξο Εκκλησιαστικό Νομικό Πρόσωπο, προσομοιάζον ως προς την νομική του μεταχείριση προς τις εν Ελλάδι Ιερές Μονές που ακολουθούν το Παλαιό Ημερολόγιο (εξ ου και δεν εφαρμόζεται επ' αυτών ο Καταστατικός Χάρτης της Εκκλησίας της Ελλάδος⁶), όπως είναι λ.χ. οι Μονές του Αγίου Όρους.⁷

2. Το Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων αποτελεί «Πρεσβυγενές» Πατριαρχείο του Ορθόδοξου Χριστιανισμού. Ιστορικά, ανάγει την ύπαρξή του στην αρχαιότερη χριστιανική Εκκλησία της Ιερουσαλήμ, την ιδρυθείσα αμέσως μετά τη Σταύρωση και την Ανάσταση του Ιησού Χριστού το έτος 33 μ.Χ. Για τον λόγο αυτό αυτοαποκαλείται και «Μήτηρ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν». Συμφώνως προς την κλασσική *«Ιστορία της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων»* του αιοδίου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Χρυσοστόμου (Χρυσοστόμου Α. Παπαδόπουλου), 1910 (επανέκδ. 2010): *«Η αρχή της Εκκλησίας Ιεροσολύμων είνε η αρχή της Μίας Αγίας του Χριστού Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας· διότι εν Μεροσολύμοις επετελέσθη το έργον της σωτηρίας των ανθρώπων και ενταύθα, μετά την Ανάστασιν του Σωτήρος, εύρηται συγκεκροτημένη η πρώτη χριστιανική κοινότης, το «μικρόν ποίμνιον», εἰς ο ηϋδόκησε «δούναί τήν βασιλείαν» αυτού ο Κύριος».*

Η πολυκύμαντη ιστορία του διαιρείται σε τρεις μεγάλες ιστορικές περιόδους: Από της ίδρυσης μέχρι της κατάκτησης της Ιερουσαλήμ από τους Άραβες (33 - 638)· από της Αραβικής μέχρι της Τουρκικής κατάκτησης (638 - 1517)· και από της Τουρκικής κατάκτησης έως σήμερα. Καθ' όλη τη μακραίωνη παρουσία του στην περιοχή, χρειάσθηκε (και συνεχίζει να χρειάζεται) να αντιμετωπίσει δύσκολους αγώνες. Αγώνες αφενός θρησκευτικούς, με αλλοδόξους, αλλά και αγώνες έχοντας σχέση προς

Ορθοδόξ) και θα είνε Νομικόν Πρόσωπον, εκπροσωπούμενον υπό του Πατριάρχου, συνωδά ταις διατάξεσι του Νόμου τούτου» ΑΠ 525/1995 ΕΛΛΔνη 1996, 308· ΑΠ 1300/1984 ΕΛΛΔνη 1985, 41.

⁴ Περί του χαρακτηρισμού του Πατριαρχείου ως *Ιδιότυπου* Νομικού Προσώπου (και πάντως όχι Ν.Π.Ι.Δ.) βλ. και Γνμδ. ΝΣΚ 279/2012 (Τμ. Β'), σ. 4-5. Από το δίκαιο της έδρας του θα κριθεί περαιτέρω το είδος της νομικής αυτής προσωπικότητας.

⁵ Βλ. ιδίως ΑΠ 525/1995 Τ.Ν.Π. Νόμος και 1300/1984 Τ.Ν.Π. Ισοκράτης.

⁶ ΓνωμΕισΑΠ 2/2005 Τ.Ν.Π. Νόμος.

⁷ Τα εκκλησιαστικά αυτά νομικά πρόσωπα είναι Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (ΑΠ 462/2008, Θεωρία και Πράξη Διοικητικού Δικαίου 2008, 991-996· 873/2000, ΕΛΛΔνη 2001, 107-109· Εφθεσσαλονίκης 504/2012 ΕφΑΔ 2014, 261· ΠολΠρωτΑθ 6148/2016 (αδημ.)· ΝΣΚ 8/2005, 498/2007, 1046/1977, 621/1979), εξομοιώνονται δε με αυτά της Εκκλησίας της Ελλάδος. Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων εξομοιώνεται σε σειρά νομοθετικών διατάξεων με τα ως άνω ημεδαπά Εκκλησιαστικά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου (ΠΠρΑθ 8593/1964 ΕΕΝ 1965, 71).

Την Ελλην-Ορθόδοξο χαρακτήρα του: Τόσο ως προς τον Ορθόδοξο, δηλαδή, χαρακτήρα του -καθώς τα Ιερά Προσκυνήματα διεκδίκησαν ανέκαθεν και οι Λατίνοι-, όσο, όμως και ως προς το «Προνόμιο» της Ελληνικότητάς του -την οποία αμφισβήτησαν και συνεχίζουν να αμφισβητούν, όσο μπορούν, άλλες Ορθόδοξες Κοινότητες-, η Αγιοταφική Αδελφότητα «φυλάττει Θερμοπύλες».

3. Η Ελληνορθόδοξη Παράδοση της Τελετής της Αφής του Αγίου Φωτός είναι αναπόσπαστο μέρος τόσο της μακραίωνης ιστορίας, όσο και της ταυτότητας του Πανάγιου Τάφου. Συνδέεται δε ιστορικά με τους προαναφερθέντες αγώνες επιβίωσης και αυτοπροσδιορισμού του Ελληνορθόδοξου αυτού Πατριαρχείου. Διότι, η Αγιοταφική Αδελφότης, ως τμήμα -και δη εξέχον- της Ορθόδοξης Εκκλησίας, ζει και αυτοπροσδιορίζεται μέσω της Παραδόσεώς της. Και κάθε προσβολή της Παραδόσεώς της, είναι προσβολή της ταυτότητάς της.

4. Οπωσδήποτε δεν συνιστά προσβολή -και ουδείς θα κατέφευγε στο δικαστήριο με τέτοια αδικαιολόγητη αφορμή- η ενδεχόμενη ιδιωτική ή δημόσια αμφισβήτηση της Παραδόσεως της Αγιοταφικής Αδελφότητας με σκέψεις, ιδέες ή επιχειρήματα -αλλά και χωρίς επιχειρήματα- που αφετηριάζονται στην αντίθετη (ή και απλώς ουδέτερη) προσωπική τοποθέτηση καθενός απέναντι στα βαθύτατα εσωτερικά και προσωπικά ζητήματα της πίστεως ή εν γένει των τελετουργικών και της παραδόσεως της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Η Ορθόδοξη Εκκλησία (και κάθε θρησκευτική Κοινότητα) δεν προσβάλλεται από εκείνους που δεν πιστεύουν στα δικά της «Πιστεύω». Προσβάλλεται, όμως, και μάλιστα βάναιυσα, από αήθης ισχυρισμούς που τη φέρουν να λειτουργεί δήθεν ως «θρησκευτικός απατεώνας» -και μάλιστα με οικονομικό κίνητρο- και ως «πωλητής θαυμάτων», ακόμη δε περισσότερο προσβάλλεται από παράνομους ισχυρισμούς περί του ότι οι ίδιοι οι επίσημοι δικοί της Εκπρόσωποι βεβαιώνουν, δήθεν, τους ισχυρισμούς αυτούς. Περί αυτού (και μόνον) πρόκειται εν προκειμένω: Όχι περί του αν είναι ή όχι θαυματουργική η Αφή του Αγίου Φωτός και τί πιστεύει καθένας γι' αυτό. Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων έχει εκ Παραδόσεως την επιθυμία και την υποχρέωση να τηρεί το τελετουργικό της Αφής του Αγίου Φωτός, χωρίς να σχολιάζει δημοσίως (προς καμία κατεύθυνση) ζητήματα πίστεως, όπως το της θαυματουργού φύσεως της Αφής, για την οποία οι επιθυμούντες να πληροφορηθούν τη θέση του διαχρονικώς (στο πέρασμα των αιώνων), δεν έχουν παρά να ανατρέξουν στα επίσημα κείμενα θεολογικού περιεχομένου ως και στα κείμενα της εκκλησιαστικής ιστορίας.

Η κατωτέρω αναφερόμενη προκληθείσα ηθική βλάβη του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων είναι συνεπώς απότοκος

(α) αφενός της παράνομης από τους εναγομένους διακίνησης του αναληθούς ισχυρισμού ότι εκπρόσωποι του Πατριαρχείου (δηλαδή πρόσωπα ενεργούντα εντός

των ορίων της εκκλησιαστικής τους αρμοδιότητας) προέβησαν τάχα σε δηλώσεις (δηλαδή εξέφρασαν θέσεις του Πατριαρχείου) σχετικές με την Τελετή της Αφής του Αγίου Φωτός, συμφώνως προς τις οποίες εμφανίσθηκε η Τελετή της Αφής ως «κόλπο», «τέχνασμα» και «εκκλησιαστική απάτη» -ενέργεια που στο πραγματικό της έχει, μεταξύ άλλων, τη χωρίς συναίνεση παγίδευση σε βιντεοσκοπήση/μαγνητοσκοπήση και εν συνεχεία τη χωρίς συναίνεση ανάρτηση στο διαδίκτυο και αναπαραγωγή σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης αλλά και στο επίμαχο βιβλίο συνομιλιών (άγνωστο σε μας, αφού κανείς δεν συνήνεσε στις πράξεις αυτές) αν είναι αυθεντικά ή παραποιημένα με οποιονδήποτε τρόπο και έννοια

(β) και αφετέρου των άδικων συκοφαντιών, της στοχευμένης ειρωνείας και υποτίμησης και των ύβρεων των εναγομένων, για λόγους και πραγματικά κίνητρα (εσωτερικά ή εξωτερικά) που μόνοι οι ίδιοι γνωρίζουν.

Β. Η Εκκλησιαστική Παράδοση ως στοιχείο της προσβληθείσης προσωπικότητας του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

1. Η Ορθόδοξη Εκκλησία ζει μέσα από την Παράδοσή της, είναι η Παράδοσή της. Χωρίς αυτήν δεν υπάρχει. Την Παράδοση αυτή δικαιούται κάθε τρίτος, μη ανήκων στο πλήρωμα της Εκκλησίας (ίσως ακόμη και ανήκοντας σε αυτό) να την απορρίπτει, να μην την δέχεται, να μην την πιστεύει κλπ. Περί αυτού δεν γίνεται λόγος. Ουδείς όμως δικαιούται να ισχυρισθεί ότι η ίδια η Εκκλησία απορρίπτει την Παράδοσή της! **Ότι αυτοαναιρείται.**

Αυτό, άλλωστε, δεν θα ήταν «εκσυγχρονισμός», όπως αφελώς μπορεί κάποιος να εννοήσει. Εκσυγχρονισμός της εκκλησιαστικής παραδόσεως δεν υπάρχει. Η εκκλησιαστική ιστορία περιέχει σειρά εξωτερικών «ασυνεχειών», των οποίων την όποια δραματική κατάληξη αποτρέπει η ακλόνητη συνέχεια της Παραδόσεως: Η κατάληψη της Αλεξάνδρειας, της Αντιόχειας και της Ιερουσαλήμ από τους Άραβες μουσουλμάνους, ο εμπρησμός του Κιέβου από τους Μογγόλους, οι δύο λεηλασίες της Κωνσταντινούπολης, η Οκτωβριανή Επανάσταση στη Ρωσία, έχουν, ως εξωτερικά γεγονότα μεταμορφώσει την εξωτερική δομή του Ορθόδοξου κόσμου, δεν κατάφεραν όμως ποτέ να διασπάσουν την εσωτερική συνέχεια της Ορθόδοξης Εκκλησίας λόγω, ακριβώς, της συνέχειας της Παραδόσεως.

Προκαλεί έκπληξη σε όποιον έρχεται σ' επαφή με την Ορθοδοξία για πρώτη φορά η κάποια αρχαιοπρεπής ατμόσφαιρα και η φαινομενική ακαμψία. Ανακαλύπτει πως οι Ορθόδοξοι εξακολουθούν να βαπτίζονται διά τριπλής καταδύσεως, όπως ακριβώς γινόταν στην αρχαία Εκκλησία: τα μωρά και τα παιδιά συμμετέχουν στη θεία

Ευχαριστία· στη Λειτουργία ο Διάκονος εξακολουθεί να εκφωνεί: «Τας θύρας! τας θύρας!», ανακαλώντας στη μνήμη τον αρχαίο καιρό που οι είσοδοι της Εκκλησίας φυλάσσονταν προσεκτικά, και κανείς άλλος, εκτός των χριστιανών, δεν μπορούσε να παρακολουθήσει τη λατρεία. Το Σύμβολο της Πίστεως εξακολουθεί ν' απαγγέλλεται χωρίς καμιά προσθήκη. Πρόκειται για ελάχιστα, ενδεικτικά μόνο, παραδείγματα των στοιχείων που διαπερνούν κάθε πτυχή της Ορθόδοξης ζωής. Αυτή η ιδέα της ζωντανής συνέχειας συνοψίζεται για τους Ορθοδόξους στη λέξη Παράδοση. «*Ου μεταίρομεν όρια αιώνια, α έθεντο οι πατέρες ημών*», γράφει ο Ιωάννης Δαμασκηνός, «*αλλά κατέχομεν τας παραδόσεις, καθώς παρελάβομεν*».

2. Στην Ιερουσαλήμ και την Ελληνορθόδοξη Αγιοταφίτικη Αδελφότητα κυρίαρχο στοιχείο της Παραδόσεως συνιστά η Τελετή της Αφής. **Η Παράδοση αυτή είναι στοιχείο της ταυτότητάς της.** Όχι με σκοπό να «πεισθεί» οποιοσδήποτε για την «αλήθεια» της Παραδόσεως, αλλά οπωσδήποτε με σκοπό να πεισθεί για το περιεχόμενό της **ως στοιχείο της Ταυτότητας** της Ελληνορθόδοξης Αγιοταφικής Αδελφότητας, την οποία οι εναγόμενοι προσέβαλαν προβάλλοντας δήθεν αντίθετες προς αυτήν επίσημες δηλώσεις του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, παραθέτουμε και πάλι απόσπασμα από το ίδιο ως άνω (κλασσικό) πόνημα του αιοδίμου Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρυσοστόμου (1910), στο οποίο ο συγγραφέας εκθέτει την Παράδοση της Αφής κατά τις δύσκολες ημέρες της επιβουλής των προσκηνυμάτων από του Λατίνους κατά τον 12 αιώνα:

«...εν τω ναώ τούτω του αγίου Ιακώβου ελληνιστί ετελείτο η θεία Λειτουργία, ως και εν τω Ναώ της Αναστάσεως, [...] τω δε 1101 συνέβη περίεργόν τι επεισόδιον, όπερ συνετάραξε τους Λατίνους. Διηγείται αυτόπτης Λατίνος μάρτυς ο Πουλχέριος, ο μετά ταύτα γενόμενος Πατριάρχης, ότι κατά το έτος εκείνο ουδαμώς επεφαινέτο το Άγιον Φως, παρά πάσας τας τελεσθείσας λιτανείας, καθ' ας εψάλλετο το «Κύριε ελέησον» υπό πάντων των λιτανευόντων. «Κατελήφθημεν υπό μεγίστης λύπης και θλίψεως. Πόσαι ανακραυγαί προς τον Κύριον! πόσοι στεναγμοί, πόσοι οδυρμοί! Διότι εν οδυρμοίς πάντες εψάλλομεν «Κύριε ελέησον» ινα δια της ψαλμωδίας εκζητήσωμεν το έλεος του Κυρίου, άλλα και καθικετεύοντες αυτόν ουδαμώς ελαμβάνομεν το ζητούμενον. Εγένετο ήδη εσπέρα και η ημέρα έληξε και επειδή εσκέφθημεν, ότι ένεκα των αμαρτιών ημών συνέβη ό,τι εν άλλοις χρόνοις δεν συνέβη, έκαστος ημών απεφάσισεν ενδομύχως να διορθωθή, εν οις εξήμαρτε προς τον Θεόν». Το άγιον Φώς δεν εμφάνη ούτε κατά την πρωΐαν του Πάσχα, ο Βασιλεύς Βαλδουίνος άπελπις προσήυχετο προ του αγίου Τάφου, ο λατινικός κλήρος ευρέθη εις λίαν δυσάρεστον θέσιν, αγνοών αν έπρεπε να τελέση την εορτήν του Πάσχα, άνευ αγίου Φωτός. Έν τοιαύτη αγωνιώδει καταστάσει διατελούντες οι Λατίνοι απεφάσισαν να εξέλθωσιν του Ναού της Αναστάσεως. Οι εναπολειφθέντες όμως εν αύτω Έλληνες θερμότεροι εγένοντο περι

τας ευχάς· ακολουθούμενοι δε υπό των Ιακωβιτών και Αρμενίων, ελιτάνευσαν, ικέτευσαν τον Θεόν και το άγιον Φως επεφάνη, πληρώσαν όλον τον Ναόν. Εν αλλαλαγμώ προσέτρεξαν οι Λατίνοι ίνα λάβωσι παρά των Ελλήνων το Φως (Michaud, ενθ' άν. Ι. 291. Ποπώφ, ενθ' άν. Ι. 253. 255.). Επαναλαμβάνομεν ότι το επεισόδιον τούτο διηγείται αυτόπτης Λατίνος, όπως δε καν θελήση να εξηγήση τις αυτό, αναντίρρητον είναι, ότι οι ταπεινωθέντες και περιφρονηθέντες υπό των σταυροφόρων Έλληνες εξυψώθησαν δι' αυτού· έκτοτε δε η τελετή του αγίου Φωτός και επί των σταυροφόρων έτι παρέμεινεν ως καθαρώς ελληνική τελετή».

Αυτή είναι η επίσημος Ελληνορθόδοξος Παράδοση για την Τελετή της Αφής του Αγίου Φωτός, φθάνουσα σε βάθος 1000 ετών, την οποία, ασχολίαστη, τηρεί, διαφυλάσσει και παραδίδει η εκάστοτε αδελφότητα στην επόμενη. Ουδείς υποχρεούται να την υιοθετήσει. Καθένας όμως υποχρεούται να σεβαστεί τη δική μας προς αυτήν προσήλωση και να αποφύγει τον πειρασμό να ισχυρισθεί ότι εμείς οι ίδιοι αμφισβητούμε την Παράδοσή μας. Σε αντίθεση περίπτωση προσβάλλει τον πυρήνα της υποστάσεως του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων.

Οι αντίδικοι με πρόθεση τούτο ακριβώς έπραξαν.

3. Ο κος Αλικάκος, σε καιρούς χαλεπούς για την ελληνορθόδοξη θρησκεία, με χονδροειδείς χειρισμούς και ψεύδη εναβρύνεται ότι αποτελεί ... φάρο αληθείας, διότι τάχα «αποκάλυψε» την υποτιθέμενη «απάτη», η οποία λαμβάνει χώρα ετησίως στα Ιεροσόλυμα, αναφορικός προς την Αφή του Αγίου Φωτός και του τρόπου με τον οποίο διεξάγεται εις τους Αιώνες, αποκάλυψη δε που τάχα απέσπασε από τα επίσημα χείλη του Πατριαρχείου.

Συγκεκριμένα, ο πρώτος εναγόμενος όλως ψευδώς και προς τούτο συκοφαντικώς, διατείνεται με το επίμαχο βιβλίο του, ότι το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων επιδίδεται επί δεκαετίες σε μια μεθοδευμένη εξαπάτηση των πιστών, την οποία οι εκπρόσωποι του γνωρίζουν και παραδέχονται, δίδουν δε περί αυτής ... συνέντευξη (!), επιβεβαιώνοντας την υποτιθέμενη απάτη περί την τελετή της Αφής. Ο δημοσιογράφος, κεκαλυμμένος με το πέπλο της «δημοσιογραφικής έρευνας», χρησιμοποίησε -ως επί το πλείστον εν αγνοία των μαγνητοφωνηθέντων- ηχογραφημένες συνομιλίες του με πρόσωπα του Πατριαρχείου, τις οποίες τεχνηέντως επεξεργάστηκε, αποκόπτοντας μέρος τους, με σκοπό τη δόλια επιλεκτική παρουσίαση που ο ίδιος επιθυμούσε. Κατ' αυτόν τον τρόπο διακίνησε την εντύπωση ότι το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, τόσο μέσω των εκπροσώπων του, όσο και μέσω της ιστοσελίδας του, κάνει λόγο δήθεν για ένα «θαύμα», το οποίο αποτελεί τάχα επίπλαστη και μεθοδευμένη προσπάθεια αποπροσανατολισμού των πιστών, ενώ η αλήθεια είναι ότι η Αφή γίνεται με τεχνητό μέσο, δόλια κρυπτόμενο.

Με το βιβλίο με τον αλαζονικό τίτλο «Λύτρωση», που περιγράφεται παρακάτω, αλλά και με σειρά συνεντεύξεων και παρουσιάσεων επ' αυτού, ως άλλος αυτόκλητος «Λυτρωτής» ενδεδυμένος τον μανδύα της υποκριτικής μετριοπάθειας, αφενός προσέβαλε -όχι απλά υπαίτια και παράνομα, αλλά και βάνανυσα- το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, παρουσιάζοντας το ίδιο και τους εκπροσώπους του ως δήθεν εκκλησιαστικούς απατεώνες, αφετέρου δε, παρανόμως και δίχως τη συγκατάθεση των χρησιμοποιηθέντων μελών του, δημοσιοποίησε μέσω του βιβλίου του, αλλά και μέσω του διαδικτύου, μαγνητοφωνημένες και βιντεοσκοπημένες συνομιλίες του με μέλη του Πατριαρχείου, με επιλεγμένο τρόπο, ενώ αυτά ουδέποτε είχαν δώσει συγκατάθεση για οποιαδήποτε επεξεργασία και δημοσιοποίηση αυτών των αυστηρώς προσωπικών και απόρρητων συνομιλιών. Η ανθρώπινη και εν μέρει κατανοητή φιλοδοξία, εφόσον συνδυαστεί με την αλαζονεία που προσφέρει η δυνατότητα επαφής με το ευρύ κοινό, μπορεί να γίνει επικίνδυνη. Ο συγγραφέας/δημοσιογράφος, από φορέας λειτουργήματος μπορεί να περιπέσει σε φορέα δυναστικής εξουσίας, και μάλιστα της πιο επικίνδυνης. Η δύναμη υποβολής της -κατά τον εναγόμενο- «απάτης της αφής του Αγίου Φωτός» ωχριά μπροστά στην ισχύ του διαδικτύου, των συγγραμμάτων και των σύγχρονων μαζικών μέσων, ιδίως του διαδικτύου.

Ο α' εναγόμενος, επικαλούμενος «λυτρωτικούς σκοπούς» αποφάσισε παρανόμως να αναφερθεί σε ιδιωτικές θεολογικές συζητήσεις - ως επί το πλείστον παρανόμως ηχογραφημένες και ασφαλώς κομμένες και ραμμένες στα συμπεράσματα και στα νοήματα που ο ίδιος ήθελε να περάσει-, ουδόλως σχετιζόμενες με την Παράδοση της Τελετής της Αφής, μη αποτελούσες θέσεις και απόψεις του Πατριαρχείου, αλλά αυστηρά προσωπικά δεδομένα των συμμετεχόντων ατόμων. Δια μέσου αυτής της ψευδούς παρουσίασης των διαμειφθεισών συζητήσεων ως δήθεν ειλικρινείς παραδοχές των εκπροσώπων του Πατριαρχείου περί της συντέλεσης μιας υποτιθέμενης «απάτης», προσέβαλαν βάνανυσα τη φήμη μας και το θεσμικό μας κύρος.

Τούτο, δε, το γνωρίζουν πολύ καλά και οι άλλοι τρεις εναγόμενοι -όλοι άνθρωποι, μορφωμένοι με απόλυτη συνείδηση των λεγομένων τους και της επιρροής που δύνανται να ασκήσουν μέσω της γραφής τους. Ειδικότερα:

Γ. Οι εναγόμενοι

Γ1. Αναφορικώς προς τον α' εναγόμενο Δημήτριο Αλικάκο

1. Ο α' εναγόμενος Δημήτριος Αλικάκος είναι δημοσιογράφος και συγγραφέας του επίμαχου βιβλίου με τίτλο «ΛΥΤΡΩΣΗ». Έχει συγγράψει και άλλα έργα, γνωστότερο το βιβλίο – βιογραφία του Δ. Λιαντίνη «Έζησα έρημος και ισχυρός – Λιαντίνης». Με το βιβλίο του αυτό επιχείρησε να προκαλέσει εντύπωση, φέρνοντας στην δημοσιότητα επιστολές του εξαφανισμένου και κατόπιν εκλιπόντος Λιαντίνη, παρουσιάζοντας το εγχείρημα ως «δημοσιογραφική έρευνα», που έφερε στην επιφάνεια «αποκαλύψεις» για τη ζωή και το έργο του. Τις επιστολές αυτές, όμως, είχε δημοσιεύσει εν αγνοία της κληρονόμου και συζύγου του, καθηγήτριας του πανεπιστημίου Αθηνών Ν. Γεωργοπούλου, η οποία ουδέποτε έδωσε την συγκατάθεσή της, ούτε ερωτήθηκε για την δημοσιοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας του εκλιπόντος συζύγου της. Είναι χαρακτηριστική μάλιστα η εξώδικη δήλωση της κ. Γεωργοπούλου προς τον τότε εκδοτικό όικο του κ. Αλικάκου: *«Κύριε Ελευθερουδάκη! Δεν θα σας επιτρέψω την εκ μέρους σας καταπάτηση των πνευματικών μου δικαιωμάτων. Το συγκεκριμένο αποτελείται κατά τα 2/3 από χειρόγραφα-επιστολές του άνδρα μου. Όσο για το υπόλοιπο περιεχόμενο επιφυλάσσομαι να μιλήσω όπου πρέπει. Σας συμβουλεύω να μην το κυκλοφορήσετε! Σας έχω στείλει και εσωτερικό λεπτομερές μήνυμα, αλλά δεν το έχετε διαβάσει. Νικολίτσα Γεωργοπούλου - Λιαντίνη. Ομότιμη Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Αθηνών».*

2. Η άνωθεν περιγραφείσα συμπεριφορά, είναι απλώς ενδεικτική των μεθοδεύσεων του εναγομένου: Στον βωμό της μάχης των εντυπώσεων δημοσιοποιεί, χωρίς την άδεια όσων κατά νόμον χρειάζεται να εγκρίνουν, «γνώμες», «πληροφορίες» και «δεδομένα», επί τω τέλει «Λυτρώσεως» και, αντανακλαστικά και μόνο, επίτευξης οφέλους (οικονομικού, δημοσιότητας κ.λπ.).

Γ2. Αναφορικά προς τον β' εναγόμενο Ορέστη – Ερρίκο Κολέτσο

1. Ο β' εναγόμενος Ορέστης – Ερρίκος Κολέτσος είναι φορέας της ατομικής εκδοτικής επιχείρησης «ΕΚΚΡΕΜΕΣ». Ένας από τους συγγραφείς του εν λόγω εκδοτικού οίκου είναι και ο πρώτος εναγόμενος με το επίδικο βιβλίο του που τιτλοφορείται «ΛΥΤΡΩΣΗ».

Ο β' εναγόμενος είναι δεδομένο ότι είχε πλήρη γνώση για το περιεχόμενο του κειμένου που αναλάμβανε να εκδώσει. Ήξερε, ιδίως, ότι δεν εκδίδει μυθιστόρημα, έργο φιλοσοφικό ή θεολογικό κλπ., αλλά προϊόν «δημοσιογραφικής έρευνας». Συνεπώς, γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι δε είχαν τηρηθεί οι αναγκαίοι νόμιμοι όροι αυτής και ότι οι υποτιθέμενες συνομιλίες δεν είχαν τη νόμιμη από τους

~~συμμετέχοντες~~ άδεια για τη χρήση και επεξεργασία τους. Εν τούτοις, ουδεμία πρόνοια έλαβε, συμβάλλοντας έτι περαιτέρω στην προσβολή τόσο της φήμης, όσο και των προσωπικών δεδομένων του νομικού μας προσώπου.

Γ.3 Αναφορικώς με τον γ' εναγόμενο Σταύρο Ζουμπουλάκη

1. Ο Σταύρος Ζουμπουλάκης είναι δημοσιογράφος και συγγραφέας, ο οποίος συνέγραψε τον μακρύ πρόλογο του επίμαχου βιβλίου. Χωρίς ο ίδιος να έχει ιδία γνώση και αντίληψη και χωρίς να έχει λάβει μέρος στα γεγονότα και στις συνομιλίες που α' εναγόμενος ισχυρίζεται ότι διημείφθησαν μεταξύ εκείνου και εκπροσώπων της Εκκλησίας εντός του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, προβαίνει στην περιύβριση και κατασυκοφάντηση των μελών του Πατριαρχείου όπως κατωτέρω εκτίθεται, αναπαράγει αυτοτελώς και σχολιάζει τα εκ του πρώτου εναγομένου αναφερθέντα, χωρίς επίσης τα λεγόμενά του αυτά να αποτελούν προϊόν μυθοπλασίας ή τέχνης, αλλά, αντιθέτως, να υπέχουν θέση δριμείας κριτικής έναντι της θεσμικής λειτουργίας του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων και της Ελληνορθόδοξης Χριστιανικής Παράδοσης.

2. Όχι ως κριτική προς τις ιδέες του, αλλά ως ερμηνευτικό στοιχείο των εναντίον μας κινήτρων του, παρατίθενται αυτούσιες απόψεις που έχει εκφράσει κατά καιρούς σε μέσα μαζικής ενημέρωσης:

«Ο χριστιανισμός είναι μια θρησκεία για σκλάβους. Είναι η θρησκεία των πενήτων, των φτωχών, των κατατρεγμένων, των αδύναμων, ευάλωτων και ελλειμματικών ανθρώπων. Σήμερα επικρατεί η πεπλανημένη άποψη ότι η πίστη είναι ένα καταφύγιο που σε προφυλάσσει από τον πόνο. Δεν είναι ακριβώς έτσι. Η πίστη είναι ταυτόχρονα παρηγοριά και αγωνία. Ποιος μπορεί να νιώσει τι σημαίνει η σιωπή του Θεού, εκτός από τον πιστό; Ένα πάρα πολύ οδυνηρό συναίσθημα. Για μένα προσωπικά, η πίστη αποτελεί ένα στοιχείο συγκροτητικό, άρα εξ ορισμού κάτι που δεν μπορείς να απαρνηθείς. Ο πιστός μετέχει σ' έναν κόσμο χειρονομιών, τελετουργίας, στον οποίο πρώτα πράττει και μετά κατανοεί [...]» (Πηγή: www.lifo.gr).

Δ. Η πρώτη επαφή του α' εναγομένου με το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

1. Η πρώτη επαφή με τον α εναγόμενο έγινε τον Απρίλιο του 2018, όταν ο ίδιος επικαλούμενος εν πρώτοις λόγους προσωπικής, θρησκευτικής αναζήτησης και δευτερευόντως λόγους δημοσιογραφικούς, προσέγγισε τον Αρχιεπίσκοπο

Κωνσταντίνης Γέροντα Αρχιγραμματέα του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων Αρίσταρχο, προκειμένου να επισκεφθεί το Πατριαρχείο και να έρθει σε επαφή με τη καθημερινότητά μας, αλλά και με θέματα που άπτονται της ιστορίας του Πατριαρχείου και της δύσκολης καθημερινότητας και αποστολής της Αγιοταφίτικης Αδελφότητας.

Προς τούτο, τον Ιούλιο του ίδιου έτους -οπότε και ο α εναγόμενος επισκέφτηκε τους Άγιους Τόπους- ο Σεβασμιώτατος περιέβαλε τον εναγόμενο με όλη την φιλοξενία και αγάπη που επικυλάσσουμε για κάθε -πιστό ή μη- επισκέπτη του Πατριαρχείου μας.

2. Ο εναγόμενος, ήδη από την αρχή της παραμονής του στο Πατριαρχείο, επέμεινε ειδικώς στο ζήτημα της τελετής αφής του Αγίου Φωτός, επικαλούμενος μάλιστα ότι αφορμή αποτελούσαν κάποια κείμενα που υπήρχαν στην ιστοσελίδα του Πατριαρχείου μας, για την οποία είναι υπεύθυνος ο Σεβασμιώτατος Αρίσταρχος. Ο τελευταίος, αφουγκραζόμενος τις αναζητήσεις του εναγομένου -λογίζοντάς τις ως γνήσιες και ουχί ως παραπειστικές ως απεδείχθησαν- και μη έχοντας να κρύψει το οτιδήποτε, ήταν εξ' αρχής ανοικτός σε οποιαδήποτε συζήτηση και απάντηση επιδίωξε ο εναγόμενος. Μάλιστα, μεσολάβησε προκειμένου ο εναγόμενος να έρθει σε επαφή με τον ίδιο τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων Θεόφιλο, αλλά και τον Αρχιεπίσκοπο Ιεραπόλεως, Γέροντα Σκευοφύλακα του Παναγίου Τάφου Ισίδωρο.

3. Ο κ. Αλικάκος πραγματοποίησε επανειλημμένες επισκέψεις στα Ιεροσόλυμα, επιδιώκοντας να αποσπάσει την εμπιστοσύνη μας και να εντρυφήσει όλο και περισσότερο στην ιστορία και στην καθημερινότητα της Αγιοταφίτικης Αδελφότητας, διακατεχόμενος πάντα, όμως, από μια αδικαιολόγητη εμμονή αναφορικός προς το ζήτημα της αφής του Αγίου Φωτός. Ωστόσο, δεδομένου πως διατεινόταν διαρκώς πως η ενασχόλησή του με το ζήτημα αποτελεί απόρροια προσωπικών αναζητήσεων και πως οι επαφές μας δεν γίνονται εν είδει συνέντευξης ή ρεπορτάζ, τόσο το ίδιο το Πατριαρχείο δια του Πατριάρχη Θεόφилου, όσο και οι δύο προαναφερθέντες Αρχιεπίσκοποι Αρίσταρχος και Ισίδωρος, τελούσαν υπό την εντύπωση, ότι οι επαφές μας γίνονται στο πλαίσιο της εχεμύθειας και της εμπιστοσύνης που έδει να χαρακτηρίζουν τέτοιου είδους συζητήσεις και δη για ζητήματα τα οποία απαιτούν λεπτούς χειρισμούς.

Ο εναγόμενος ουδέποτε ανέφερε σε κάποιον από εμάς την βούλησή του για δημοσιοποίηση των διαμειφθέντων: αντίθετα, διαρκώς διατεινόταν ότι οι συνομιλίες μας παραμένουν μεταξύ μας και αποτελούν -όπως πράγματι ήταν- συζητήσεις

καθάρια ιδιωτικού χαρακτήρα. Επικαλούμενος μάλιστα την απόλυτη εχεμύθεια που δόθηκε χαρακτηρίζει τις συνομιλίες μας, παρακάλεσε τον Γέροντα Σκευοφύλακα του Παναγίου Τάφου Ισίδωρο να μαγνητοσκοπήσει μέρος της συνομιλίας τους, ώστε να κρατήσει τα λόγια του για να τα μελετήσει, διότι τάχα αποτελούσαν για εκείνον πηγή αλήθειας και ειλικρίνειας. Παρότι ο ίδιος ήρθε σε δύσκολη θέση –γιατί προτιμούσε να μην αποθηκευθεί σε κάποιο μέσο τεχνικής επεξεργασίας η εικόνα και η φωνή του- εν τούτοις, εμπιστευόμενος τον εναγόμενο, και επισημαίνοντάς του ότι την συνομιλία υποχρεούται να την κρατήσει αυστηρώς για τον εαυτό του και ότι δεν συναινεί σε καμιάς μορφής επεξεργασία, συνομίλησε μαζί του για την Τελετή της Αφής, την Παράδοση του Πατριαρχείου, αλλά και τις γνωστές τοις πάσι αντίθετες -και όχι επίσημες- απόψεις περί αυτής. Σε αυτό δε το πλαίσιο εξέθεσε και προσωπικές του, ίσως, απόψεις και αγωνίες, σε καμία περίπτωση ως θέσεις του Πατριαρχείου ή υπό την ιδιότητα του εκπροσώπου του.

4. Το γεγονός πως οι εκπρόσωποι του Πατριαρχείου ουδεμία βούληση είχαν και καμία συναίνεση δημοσιοποίησης των συζητήσεών με τον εναγόμενο δεν παρείχα, ομολογεί και ο ίδιος ο α' εναγόμενος στο επίμαχο βιβλίο του. Αναφέρει χαρακτηριστικά την εκπεφρασμένη επιθυμία του Σεβασμιώτατου Αρίσταρχου, οι μεταξύ τους συνομιλίες να παραμείνουν ιδιωτικές, γεγονός για το οποίο και σκοπίμως ο εναγόμενος αδιαφόρησε (σελ. 32 του βιβλίου του).

Γ1. Το πρώτο συκοφαντικό τρέιλερ - «οιωνός» της επιγενόμενης κατασυκοφάντησης του πατριαρχείου

1. Στις 15.03.2019, και δίχως καμία προειδοποίηση εκ μέρους του α' ή β εναγομένου, εμβρόντητοι πληροφορηθήκαμε ότι αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα διαμοιρασμού βίντεο youtube.com από λογαριασμό τιτλοφορούμενο με τον περιπαικτικό τίτλο «Holy Fire: The truth», διαφημιστικό τρέιλερ ενός βιβλίου υπό τον τίτλο «Λύτρωση» του α εναγομένου Δημητρίου Αλικάκου. Προς μεγάλη μας έκπληξη στο βίντεο αυτό απεικονιζόταν ο Σκευοφύλαξ του Παναγίου Τάφου Ισίδωρος να συνομιλεί με τον συγγραφέα, σε μια σειρά από κομμάτια εντέχνως αποκομμένα από το σύνολο της συζήτησεως, και κατόπιν συραμμένα με τρόπο πλήρως εξευτελιστικό για το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων.

Ωστόσο, στη δημοσιοποίηση του υλικού αυτού ουδέποτε έδωσε τη συγκατάθεσή του είτε ο ίδιος, είτε το Πατριαρχείο. Το υλικό αυτό, ανεξαρτήτως αν τυχόν είναι προϊόν αλλοίωσης με τεχνικά μέσα ή όχι, πράγμα που δεν μπορούμε να γνωρίζουμε,

προσβάλλει διττώς την τιμή, την εικόνα και τον πυρήνα της υπόστασής μας, τούτο επειδή μετά την επιτηδευμένη συρραφή του προβάλλει τους εκπροσώπους μας -και τούτο ανεξαρτήτως της ενδεχόμενης τεχνικής αλλοίωσης του στιγμιотύπου-, όσο και επειδή η εικόνα αυτή επιτυγχάνεται με την παράνομη συλλογή, χρήση και επεξεργασία ευαίσθητων προσωπικών τους -που επίσης δεν έχει εν προκειμένω σημασία αν αποδίδονται μετά από τεχνική αλλοίωση-, που εν προκειμένων όμως προβάλλονται ως τέτοια εκπροσώπων του Πατριαρχείου, για τη χρήση και αναπαραγωγή των οποίων ουδέποτε συναίνεσαν τα ίδια ή το Πατριαρχείο.

2. Συγκεκριμένα, αρχικώς ο α' εναγόμενος δημοσίευσε βίντεο διάρκειας ενός λεπτού, «παρουσιάζοντας⁸» επιλεκτικά μόνο ένα κομμάτι συζήτησης που είχε με τον Σκευοφύλακα Σεβασμιώτατο Ισίδωρο. Ντύνοντάς το ηχητικά με επιβλητικούς ήχους απηύθυνε στο κοινό βαρύγδουπα ερωτήματα όπως: «Πώς ανάβει το Άγιο Φώς; Η πρώτη απόλυτη τεκμηρίωση.», «Η κατάρριψη του μεγαλύτερου χριστιανικού μύθου», «η αλήθεια για το θαύμα των θαυμάτων». Η συζήτηση περί την αφή του Αγίου Φωτός δεν είναι νέα. Και δεν αποτελεί «απόδειξη» τα ορθότητας της όποιας θέσεως η αναφορά στον έναν ή τον άλλον συγγραφέα. Και, για πολλοστή φορά, επαναλαμβάνουμε, δεν εγκαλούνται για την μη πίστη τους οι εναγόμενοι, αλλά για την ψευδή και συκοφαντική αναφορά τους στις δικές μας (υποτιθέμενες) πεποιθήσεις και την υποτιμητική-περιφρονητική για την Παράδοσή μας συμπεριφορά.

Από την καλομελετημένη συρραφή των αποσπασμάτων που ο ίδιος θέλησε να αποκόψει, παρουσιάζεται ο εκπρόσωπός του Πατριαρχείου μας, Σκευοφύλακας Ισίδωρος, να γελάει δήθεν αμήχανα και να αποφεύγει να απαντήσει σε ερώτηση, η οποία εμμέσως πλην σαφώς αφήνεται να εννοηθεί ότι αφορά στον τρόπο με τον οποίο διεξάγεται η αφή του Αγίου Φωτός. Κατόπιν, παρουσιάζει έτερο μέρος της κουβέντας του με τον Σεβασμιώτατο Ισίδωρο, στο οποίο ο ίδιος -δείχνοντας την καταφανή του βούληση οι κουβέντες αυτές να παραμείνουν ιδιωτικές- ερωτά τον α εναγόμενο, αν είναι απαραίτητο τα ευαίσθητα προσωπικά του δεδομένα, όπως η προσωπική του αντίληψη για το θείο, την πίστη και το θαύμα να μαγνητοσκοπηθούν.

Ο εναγόμενος, όμως, ακόμη κι εκείνη τη στιγμή ουδέν ανέφερε για δημοσιοποίηση αυτών των συζητήσεων, αντιθέτως τον ενθάρρυνε να προβεί σε δηλώσεις, οι οποίες τεχνηέντως και αποσπασματικά παρουσιασμένες οδηγούν στο συμπέρασμα πως

⁸ Σημείωση: Όπου στην παρούσα αγωγή γίνεται λόγος για «παρουσίαση» από τον εναγόμενο του επίμαχου βίντεο, δεν συνομολογείται ούτε η αυθεντικότητά του

τάχα οι πατέρες της Εκκλησίας εκπροσωπώντας το Πατριαρχείο και υπό την ιδιότητά τους αυτή κοροϊδεύουν την κοινή γνώμη αναφορικά προς την διαδικασία αφής του Αγίου Φωτός.

3. Την παράνομη αυτή και υπαίτια συλλογή, χρήση και επεξεργασία των όποιων των προσωπικών δεδομένων του εκπροσώπου μας Σεβασμιώτατου Ισίδωρου, η οποία έγινε με άμεσο εξ αρχής σκοπό να χρησιμοποιηθεί για να βλάψει τη την τιμή, την εικόνα και τον πυρήνα της θρησκευτικής ταυτότητας του Πατριαρχείου, διαδέχθηκε η κυκλοφορία του επίμαχου βιβλίου, όπως αυτή περιγράφεται αμέσως παρακάτω:

Γ2. Η κυκλοφορία του βιβλίου με τίτλο ΛΥΤΡΩΣΗ

1. Η προσβολή των προσωπικών δεδομένων των εκπροσώπων μας και η δια μέσω αυτής κατασυκοφάντησή μας, η προσβολή της τιμής, της εικόνας και φήμης μας, η αλλοίωση της ταυτότητάς μας, ως αυτή αντλείται από την Παράδοσή μας, και της θεσμικής μας θέσης, επεκτάθηκε σε εθνικό επίπεδο με την κυκλοφορία του βιβλίου του α' εναγόμενου (τον πρόλογο στο οποίο έκανε ο γ' εναγόμενος), από τις εκδόσεις του β' εναγόμενου και τη μεγάλη απήχηση που βρήκε λίγο πριν το Πάσχα σε όλα τα μεγάλα τηλεοπτικά δίκτυα. Στο βιβλίο του αυτό, -το οποίο προσεγγίζει την θρησκεία και το θείο με την ελαφρότητα που θα διέκρινε ένα Άρλεκιν μυθιστόρημα- με όπλο του την παράνομη δημοσίευση αλλοιωμένων συνομιλιών και προσωπικών δεδομένων των εκπροσώπων του Πατριαρχείου, ο α' εναγόμενος μας παρουσιάζει τάχα ως απατεώνες, αποκαλώντας μας μάλιστα ευθέως ως θρησκευτικούς τσαρλατάνους, ικανούς να βλάψουμε μέχρι και άνθρωπο, προκειμένου να συγκαλύψουμε την κατά τα λεγόμενά του απάτη της τελετής της Αφής του Αγίου Φωτός! (βλ. σ. 116-117).

Επιπλέον, ο α' εναγόμενος παρουσιάζοντας επιλεκτικώς και παραποιημένα μέρη των συζητήσεών μας, εμπλουτίζοντας τις με σχόλια που οδηγούν τον αναγνώστη στα συμπεράσματα που ο ίδιος θέλει να περάσει, τις παρουσιάζει ως απόψεις και δήθεν «παραδοχές» και «αποκαλύψεις» στις οποίες προέβη το ίδιο το Πατριαρχείο!

Αποκλειστικός σκοπός του είναι καταφανώς η προσέλκυση δημοσιότητας και οικονομικών ωφελημάτων από το βιβλίο που εξέδωσε.

2. Αποσπασματικώς, μεταφέρουμε ορισμένες μόνον από τις συκοφαντικές και παραποιημένες παραδοχές που περιέχονται στο βιβλίο του α' εναγομένου, τις

ομολογίες του εναγομένου περί αθέμιτης και άνευ αδείας δημοσιοποίησης προσωπικών δεδομένων των μελών του Πατριαρχείου μας και τις λογικές αντιφάσεις στις οποίες υποπίπτει στο βιβλίο του:

- Σελ. 19: «[...] “το θαύμα του Αγίου Φωτός” αντιμετωπίζεται ως ένα φαινόμενο που δεν πρέπει να διερευνηθεί στην πηγή του. Πρώτον γιατί “δεν πρέπει να χαλάσει το παραμύθι” όπως ανέφερα και δεύτερον γιατί το συγκεκριμένο “παραμύθι” πουλάει σε πολλούς. Κοντολογίς μιλάμε για μια συνωμοσία της σιωπής ως προς την ουσία του ζητήματος».

Ο εναγόμενος, ήδη από τις πρώτες σελίδες του βιβλίου του και πριν από την αναφορά των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών που τάχα αποτελούν «αποκαλύψεις», πριν δηλαδή την υποτιθέμενη έρευνα του, «ξέρει». Η γνώση του δε αυτή, συνοψίζεται ευτελώς στο να παρουσιάζει το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων και τους εκπροσώπους του, ως... παραμυθάδες.

- Σελ. 32: (αναφερόμενος στον Σεβασμιώτατο Αρίσταρχο): «Εκείνη η επικοινωνία μας κράτησε ακριβώς 41 λεπτά. Ήταν ένα σεμινάριο για όλη την τελετή του Αγίου Φωτός, αλλά το κυριότερο ήταν μια προσωπική εξομολόγηση εκ μέρους του για το όλο ζήτημα. Μου ζήτησε να μην αποκαλύψω το περιεχόμενο της συνομιλίας μας, αλλά και όσων θα ακλουθούσαν [...] του έδωσα τον λόγο μου»
- Σελ. 34: «Στις 20 Ιουνίου είχαμε μια επιπλέον μεγάλης διάρκειας επικοινωνία 39 λεπτών. Ήταν άλλη μια «εξομολόγηση» με πολλές αποκαλύψεις και στο τέλος άλλη μια δραματική έκκληση να «μείνουν μεταξύ μας. Του έδωσα και πάλι τον λόγο μου.».

Εν προκειμένω, ο ίδιος ομολογεί την αθέμιτη δημοσιοποίηση των προσωπικών δεδομένων, ήτοι των απόψεων και των συζητήσεων που διημείφθησαν μεταξύ του ίδιου και του Σεβασμιώτατου Αρίσταρχου. Παραδέχεται δε, πως πρόκειται για μια προσωπική εξομολόγηση του Αρίσταρχου, την οποία και πάλι δεν συγκεκριμενοποιεί· εμμέσως πλην σαφώς όμως εννοεί πως ο εκπρόσωπος μας ήρθε σε αμηχανία αναφορικώς με το θαυματουργό ή μη της τελετής της αφής του Αγίου Φωτός, υπονοώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, ότι κάτι δήθεν «ύποπτο» υπάρχει αναφορικώς προς την αφή του Αγίου Φωτός.

Σελ. 58: «[...]”Αλήθεια, εσείς πιστεύετε ότι τα κεριά του Πατριάρχη ανάβουν εκ θαύματος;” [...] “Ναι το πιστεύω” απάντησε μπροστά στην κάμερα μου. Λίγο αργότερα όμως, όταν πήγαμε στο γραφείο του μου προκάλεσε έκπληξη η ακόλουθη δήλωσή του: «Η ευχή του Αγίου Φωτός μιλάει καθαρά για καθαγιασμό του Φωτός και όχι για επίκληση θαύματος. Όπως ακριβώς καθαγιαάζεται το ύδωρ στα Θεοφάνια. Από θεολογικής άποψης δύναται να αμφισβητηθεί το θαύμα»

Ο ίδιος ο εναγόμενος σ’ αυτό το σημείο, αν και ομολογεί ότι ο εκπρόσωπος μας Σεβασμιώτατος Ισίδωρος, ουδέποτε εξέφρασε την εκδοχή που ο εναγόμενος υποστηρίζει αναφορικός με την τελετή αφής του Αγίου Φωτός, παραποιώντας τις ολοκληρωμένες και ειλικρινείς πληροφορίες που του έδωσε για την Τελετή και την Ευχή, επιδιώκει να εμφανίσει ως δήθεν δήλωσή του την τεχνητή Αφή του Φωτός!

- Σελ. 68: (συνάντηση με τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων Θεόφιλο) «*Άνοιξα την τσάντα μου και πήρα τη μικρή βιντεοκάμερά μου, έτοιμος να πατήσω το rec. Αντέδρασε: “Όχι, δεν θα το ήθελα αυτό” “Σεβαστό” [...]»*

Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται ότι ο εναγόμενος, παρά τις συνεχείς υπομνήσεις των εκπροσώπων μας ότι οι συζητήσεις μας παραμένουν αυστηρώς προσωπικές, άνευ συναινέσεώς μας δημοσίευσε απόρρητες συνομιλίες, παραλλάσσοντάς και πιθανώς αλλοιώνοντάς τις και παρουσιάζοντάς τις με τέτοιο τρόπο ώστε να προκύπτει εμμέσως πλην σαφώς το συμπέρασμα, ότι το Πατριαρχείο είναι μια ομάδα «απατεώνων» που τάχα φάσκει και αντιφάσκει αναφορικός με ένα ζήτημα, που – όπως και οι ίδιοι οι εκπρόσωποι μας, ορθώς, αναφέρουν- άπτεται της προσωπικής πίστης τους καθενός και της προσωπικής αντίληψής του.

Επιπρόσθετα:

- Στη σελίδα 116, ευθέως ο α εναγόμενος μας κατασυκοφαντεί και μας εξυβρίζει **αποκαλώντας μας ευθέως θρησκευτικούς τσαρλατάνους:** «*Και η γραμμή ξεκινάει από τον πονηρό λαϊκό, που πουλάει το “θαύμα” έχοντας οικονομικό συμφέρον και φτάνει έως τις κορυφές της εκάστοτε ιεραρχίας που αντλεί από αυτό τεράστια δύναμη σ’ ένα πλαίσιο αλαζονείας και άκρατης φιλοδοξίας. Στη βάση όλων αυτών είναι το ψέμα. Και στο τέλος,*

*πίσω από όλα αυτά κρύβεται ύπουλα ο λεγόμενος
τσαρλατανισμός»*

- Στη σελίδα 117 επίσης, υιοθετεί την άποψη ότι οι εκπρόσωποί μας παρουσιάζονται ως εγκληματικές προσωπικότητες, οι οποίοι μάλιστα είναι *«ικανοί ακόμη και να βλάψουν άνθρωπο»:*
- Στη σελίδα 123 επίσης αναφέρει όλως συκοφαντικά και περιπαικτικά: *«πρόκειται για μηχανισμό παραγωγής θαύματος», «δεν έχουμε την ίδια αντίληψη για τις λέξεις ψέμα ή απάτη».*

3. Αν και μικρή σημασία έχει η ενασχόληση με το θέμα για την υπό κρίση αγωγή, θα αναφερθούμε για λόγους πληρότητας της παρούσας συντόμως και στις συζητήσεις που είχαν εκπρόσωποι του Πατριαρχείου με τον εναγόμενο και που ο ίδιος παρανόμως παραποίησε και δημοσιοποίησε αναφορικά με την διαδικασία που ακολουθείται κατά την αφή του Αγίου Φωτός. Δεν θα μπορούμε δε, σε περισσότερη ανάλυση, διότι ζητούμενο δεν είναι η θέση του καθενός σε ένα εκ της φύσεώς του ανορθολογικό θέμα, όπως είναι γενικώς η Πίστη. Το τελετουργικό της αφής του Αγίου Φωτός, μιας εκκλησιαστικής Παράδοσης δώδεκα αιώνων, δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται περιπαικτικά, αλλά με απόλυτο σεβασμό απ' όλους, πιστούς ή μη. Η παράδοση της αφής του Αγίου Φωτός, ως μέρος της Παραδόσεως, αποτελεί έναν «θεσμό» συντηρητικό, αμετάβλητο και μη προσαρμόσιμο στον χρόνο. Για το θαυματουργικό του περιεχόμενο ο καθένας μας θα τοποθετηθεί ελευθέρως, χωρίς περιφρόνηση για την αντίθεση άποψη και ειρωνική διάθεση γι' αυτήν. Πόσο ανορθολογική είναι η «έρευνα» του κ. Αλικάκου για την ύπαρξη ή μη θαύματος, προκύπτει από την απλούστατη αναφορά στα εκατοντάδες περιστατικά επικαλούμενων από πιστούς θαυμάτων ως προς την Αφή του Φωτός στις δικές τους λαμπάδες, εκτός του Ιερού Κουβουκλίου. Αυτό και μόνο καθιστά την όλη συζήτηση ανορθολογική, και το μόνο που δύναται κανείς να αντιληφθεί δια των αισθήσεων είναι οι διαφορετικές περί αυτού απόψεις.

Αντιθέτως, αυτό που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο συζήτησης και απόδειξης, αποτελεί η επίσημη θέση του Πατριαρχείου αναφορικά με την Τελετή της Αφής και την ύπαρξη ή μη θαύματος. Η θέση του Πατριαρχείου διαχρονικώς -όπως προκύπτει και από το ίδιο το επίμαχο βιβλίο- είναι απόλυτη: η ύπαρξη ή μη θαύματος κατά την αφή του Αγίου Φωτός είναι μια προσωπική υπόθεση του καθενός. Το ίδιο το Πατριαρχείο σέβεται την Παράδοσή του και διακριτικά παραπέμπει σ' αυτήν σε όσους θα ήθελαν να γνωρίζουν τη θέση του ή και να τη συμμερισθούν.

Την σταθερή και συνεπή αυτή θέση μας θέλησε ο α' εναγόμενος να αμαυρώσει, προσβάλλοντας επιλεκτικά και παραποιημένα τα λόγια των εκπροσώπων μας. Ο εναγόμενος, δίχως την παραμικρή ένδειξη ευθυξίας ή δημοσιογραφικής ευθύνης, υποστηρίζει με το βιβλίο του ότι η επίσημη, δήθεν, θέση του Πατριαρχείου (σελ. 57, 72 - 75 του βιβλίου) είναι πως η αφή του Αγίου Φωτός γίνεται εκ των προτέρων με φυσικό τρόπο και δη από χέρια δικών του Ιερέων.

4. Αν όμως προκαλεί εντύπωση το μένος με το οποίο μας κατασυκοφαντεί ο α εναγόμενος, έτι περαιτέρω κατάπληξη προκαλείται από την στάση και τις θέσεις που εκφράζει ο γ' εναγόμενος Σταύρος Ζουμπουλάκης στον πρόλογο του βιβλίου του. Ο ίδιος, εμφορούμενος προφανώς από προσωπικές αντιεκκλησιαστικές αντιλήψεις, που κατά τα άλλα, ως προσωπικές του, δεν μας αφορούν, προβαίνει στον πρόλογο του επίμαχου βιβλίου επίσης στην κατασυκοφάντηση και εξύβριση του Θεσμού μας.

Ο ίδιος, ούτε επικαλείται -ούτε φυσικά υπάρχει- οιαδήποτε προσωπική του επίσκεψη του στα Ιεροσόλυμα· ουδέποτε έχει έρθει σε επαφή μαζί μας και ουδεμία γνώση και αντίληψη προσωπική για το θέμα έχει. Ωστόσο, ο ίδιος προβαίνει σε χαρακτηρισμούς ακόμη περισσότερο οξείς και από τον ίδιο τον α εναγόμενο και προφανώς συκοφαντικούς για το Πατριαρχείο.

Ενδεικτικώς αναφέρουμε:

- Σελ. 11: Ο εναγόμενος όλως ειρωνικώς και περιπαικτικώς, με διάθεση εξευτελισμού του Θεσμού μας αναφέρει: *«Ασύγκριτη Ορθοδοξία: ο Θεός είναι υποχρεωμένος, αναγκασμένος, να προσέρχεται ανελλιπώς στο ραντεβού του με τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων, τη συγκεκριμένη ώρα και ημέρα, στο συγκεκριμένο σημείο να θαυματοουργεί [...] Και η απάτη αυτή διαιωνίζεται [...] Η σημερινή μεθοδία πάντως δείχνει ότι υπάρχει συνειδητή πρόθεση εξαπάτησης.»*
- Σελ 15: *«Πώς δικαιολογεί (ο Πατριάρχης) στη συνείδησή του ότι λέει εν επιγνώσει ψέματα;»*
- Σελ. 17: *«Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων είναι παγιδευμένο. Πώς να πει την αλήθεια ξαφνικά σε έναν κόσμο τον οποίο επί αιώνες κοροϊδεύει; [...] να σκορπίσει αυτό το μαύρο σύννεφο της δεισδαιμονίας και του θρησκευτικού πρωτογονισμού.»*

Με τις ως άνω ψευδέστατες, κακοηθέστατες και άκρως συκοφαντικές αναφορές οι εναγόμενοι προσβάλλουν βαρύτατα την Θεσμική μας θέση και την φήμη μας, καθώς μας αποδίδεται η μομφή ότι έχουμε τάχα στήσει βιομηχανία εκμετάλλευσης της

πίστης και του θαύματος αποδίδοντάς μας πρόθεση συναλλαγής για να εμπορευματοποιήσουμε ιερές τελετουργίες όπως η Αφή του Αγίου Φωτός. Οι μομφές αυτές όμως δεν μπορούν να μείνουν αναπάντητες.

Γ3. Η παρουσίαση του βιβλίου του α' εναγομένου

1. Την ως άνω διαστρεβλωμένη, ψευδή και συκοφαντική για το Πατριαρχείο εικόνα δεν δίστασαν οι α, β και γ εναγόμενοι να διαδώσουν έτι περαιτέρω μέσω της παρουσίασης του εν λόγω βιβλίου, στο οποίο έλαβαν μέρος και άλλοι συνομιλητές, οι οποίοι χωρίς γνώση του ζητήματος και ιδία αντίληψη, έσπευσαν να επιδοκιμάσουν το «πρόνημα» του συγγραφέα.

Συγκεκριμένα, στις 09.04.2019 έλαβε χώρα άλλη μια μεθοδευμένη και επιλεκτική παρουσίαση των γεγονότων στην οποία συνέβαλαν κυρίως τόσο ο α όσο και ο γ εναγόμενος και η οποία υπάρχει ολόκληρη δημοσιευμένη στο διαδίκτυο, ελεύθερα προσβάσιμη παγκοσμίως.

2. Αυτό που καταρχήν προκαλεί χαρακτηριστική εντύπωση είναι η πεποίθηση και η σιγουριά με την οποία αποφαινεται περί ψεύδους και εμμέσως απάτης εκ μέρους του Πατριαρχείου ο γ' εναγόμενος Σταύρος Ζουμπουλάκης, -δημοσιογράφος και ουδέποτε συνδιαλεγόμενος με οποιονδήποτε εκπρόσωπο του Πατριαρχείου μας-. Ο γ' εναγόμενος, χωρίς ουδεμία ιδία γνώση και αντίληψη, προβαίνει σε ψευδείς και συκοφαντικούς ισχυρισμούς εναντίον του Πατριαρχείου μας, δίχως την παραμικρή απόδειξη των λεγομένων του.

Σταχυολογούμε μερικές από τις συκοφαντικές του θέσεις που αποτυπώνονται στο εν λόγω βίντεο:

7:54 λεπτό: *«Η συντριπτική πλειονότητα από τους επισκόπους του οικουμενικού Πατριαρχείου και της Εκκλησίας της Ελλάδος γνωρίζει την αλήθεια, ότι το Άγιο Φως ανάβει με φυσικό τρόπο»*

8:29 λεπτό: *«Τι τους κάνει να μη λένε την αλήθεια που γνωρίζουν καθαρά και ξάστερα, χωρίς να τη συσκοτίζουν με θεωρητικά νεφελώματα;»*

10:27 λεπτό: *«Δεν λένε την αλήθεια που ξέρουν από δειλία, για να μην χάσουν τη βολή και την ησυχία τους».*

14:25 λεπτό: *«Τι να κάνουμε πιστοί και μη πιστοί ώστε να πάψει αυτό το ψέμα να επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο;»*

17:02 λεπτό *«Η εκκλησία και η χριστιανική πίστη δεν έχει ανάγκη από ψέματα».*

Με όλες τις ως άνω φράσεις, ο γ' εναγόμενος δίχως κανένα στοιχείο, δίχως καμία προσωπική εμπειρία ή μαρτυρία (όπως τουλάχιστον διατείνεται ότι έχει ο α εναγόμενος) αποκαλεί για άλλη μια φορά ευθέως το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων και τους εκπροσώπους του ψεύτες και εμμέσως πλην σαφώς απατεώνες που δήθεν καλλιεργούμε «ένα ψέμα» από το οποίο αποκομίζουμε κάποιο είδος συμφέροντος. Αυτό δε, ο εναγόμενος το κάνει εκτός από το βιβλίο του και ενώπιον ενός μεγάλου κύκλου προσώπων, ο οποίος ασφαλώς εκτείνεται σε έναν αναρίθμητο κύκλο προσώπων μετά την ανάρτηση του βίντεο στην ιστοσελίδα youtube.com.

3. Ομοίως ασφαλώς και ο α' εναγόμενος και συγγραφέας του επίμαχου βιβλίου: με χαρακτηριστικό επηρμένο ύφος και με διάθεση αυτόκλητου σωτήρα «ξεσηκώνει» το κοινό εναντίον των... θρησκευτικών απατεώνων, ήτοι κατά τα λεγόμενά του ημών!

Συγκεκριμένα:

1:18:00: *«Εγώ λέω σε όποιον πάει στα Ιεροσόλυμα, αντί να προσκυνά τον Πανάγιο Τάφο να πηγαίνει και να ρωτάει αν η κανδύλα ανάβει με αναπτήρα»*

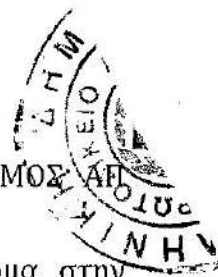
1:24:00: *«Οι άνθρωποι στο Πατριαρχείο τρέμουν με την αποκάλυψη της αλήθειας και κυρίως τρέμουν την αντίδραση των πιστών».*

Τέλος, σημειώνουμε ότι μετά και την ως άνω άκρως συκοφαντική και εξευτελιστική διαπόμπευση του θεσμού μας, αλλά και την έτι περαιτέρω διακίνησης και δημοσίευσης των προσωπικών δεδομένων των εκπροσώπων μας, οι Σεβασμιώτατοι Ισίδωρος και Αρίσταρχος απέστειλαν εξώδικες δηλώσεις στους α και β εναγόμενους, ενώ συγχρόνως κατέθεσαν μήνυση εναντίον τους για την παράνομη και εγκληματική δημοσιοποίηση των προσωπικών τους δεδομένων.

II. ΝΟΜΙΚΗ ΒΑΣΗ – ΥΠΑΓΩΓΗ – ΑΙΤΗΜΑΤΑ

1. Τα νομικά πρόσωπα είναι πλάσματα του δικαίου, διά των οποίων επιδιώκεται η ανάπτυξη της συναλλακτικής, κοινωνικής, οικονομικής δραστηριότητας, και καθίστανται υποκείμενα εννόμων σχέσεων, που προσήκουν στη φύση τους (ΑΚ 61-62). Αυτά απολαμβάνουν το γενικό δικαίωμα στην προσωπικότητα (ΑΚ 57), στοιχεία της οποίας είναι, μεταξύ άλλων, η φήμη και το κύρος τους, η συναλλακτική τους πίστη (που σχετίζεται προεχόντως με τη χρηστότητα των προσώπων που το διοικούν και το διευθύνουν' πρβλ. ΠΚ 364) και η ελεύθερη ανάπτυξη της

δραστηριότητάς τους (ΑΠ 730/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ· ΑΠ 864/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ· ΑΠ 882/2013 ΝΟΜΟΣ).

Κατά τη διάταξη του άρθρου 57 ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον (υπό την επιφύλαξη της ρητής απαγορεύσεως του εδ. β' της § 2 του άρθρου 14 Συντ. για λήψη προληπτικού μέτρου κατά του Τύπου), ενώ αξίωση αποζημίωσης σύμφωνα με τις διατάξεις για τις αδικοπραξίες (ΑΚ 914 επ.) δεν αποκλείεται· κατά δε το άρθρο 59 ΑΚ, (και) στην περίπτωση του άρθρου 57 ΑΚ το δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση εκείνου που έχει προσβληθεί και αφού έχει λάβει υπόψη το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη του προσβληθέντος. Η ικανοποίηση συνίσταται σε πληρωμή χρηματικού ποσού ή σε ο, τιδήποτε επιβάλλεται από τις περιστάσεις. Με τις διατάξεις αυτές καθιερώνεται αντικειμενική ευθύνη του προσβάλλοντος ως προς την άρση της προσβολής, ενώ για την αξίωση αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης απαιτείται η παράνομη προσβολή να είναι και υπαίτια (ΑΠ 388/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ· ΑΠ 1352/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ· ΑΠ 16/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Αποκατάσταση της ηθικής βλάβης μπορούν φυσικά να ζητήσουν και τα νομικά πρόσωπα, αν με την εις βάρος τους αδικοπραξία προσεβλήθη η φήμη τους, η αξιοπιστία τους και η υπόληψη τους (ΑΠ 167/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ· ΑΠ 356/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ· εν γένει περί των εκφάνσεων της προσωπικότητας βλ. ενδεικτ. ΑΠ 43/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Όταν πρόκειται δε για εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα, προβολή νοείται και σε περίπτωση που βλάπτεται η θεσμική τους υπόσταση.

2. Από τα ιστορούμενα άνωθεν πραγματικά περιστατικά προκύπτει ότι πληρούται το πραγματικό των ΑΚ 57, 59, 914, 919, 920, 926, 932. Για να γεννηθούν, οι ανωτέρω αξιώσεις από την προσβολή της προσωπικότητας, κατά τις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914 και 932 ΑΚ, θα πρέπει η προσβολή να είναι παράνομη, να αντίκειται δηλαδή σε διάταξη νόμου, είναι δε αδιάφορο σε ποιον κλάδο του δικαίου ευρίσκεται η διάταξη που απαγορεύει την προσβολή (βλ. ενδεικτ. ΑΠ 492/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Εν προκειμένω τα γεγονότα και οι ισχυρισμοί που αναφέρονται και εκτίθενται στο ιστορικό της αγωγής μας συνιστούν παράνομη και υπαίτια προσβολή της προσωπικότητας μας. Τούτο δε, είτε άμεσα, καθώς οι εναγόμενοι προέβησαν ευθέως στην παρουσίαση του θεσμού μας ως τάχα ενός «κυκλώματος θρησκευτικών απατεώνων», είτε εμμέσως με την παράνομη προσβολή και προβολή των προσωπικών δεδομένων των εκπροσώπων μας, την οποία παρουσίασαν ως θέση και άποψη του Πατριαρχείου μας.

Ειδικότερα:

Α. Αναφορικώς προς τον α' εναγόμενο Δ. Αλικάκο

1. Όπως ήδη έχουμε αναφέρει στο ιστορικό της παρούσας, ο α εναγόμενος επικαλούμενος λόγους προσωπικής, πνευματικής αναζήτησης, μας περιέπαιξε με σκοπό τη δόλια αποκόμιση δηλώσεων από εκπροσώπους του Πατριαρχείου μας. Κατόπιν, ηχογραφώντας παρανόμως και δίχως συναίνεσή συνομιλίες που - ανεξαρτήτως της πιθανής τεχνικής επεξεργασίας που υπάρχει περίπτωση να έχουν υποστεί- αποτελούν προσωπικά δεδομένα των εκπροσώπων μας προσέβαλε βάνανυσα την φήμη, την αξιοπιστία, την αγιότητα και τον θεσμικό μας ρόλο. Τούτο δε διότι, εξαιτίας της παράνομης και αθέμιτης δημοσιοποίησης των -παραποιημένων- ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων των εκπροσώπων μας (οι οποίοι τάχα, καταμαρτυρούν αυτά τα δήθεν «αποκαλυπτικά γεγονότα» υπό αυτή τη θεσμική τους ιδιότητα) διακινείται η εντύπωση (fake news) ότι οι Εκπρόσωποι μας διατυπώνουν «απόψεις» που αποτελούν την οικεία θέση του Πατριαρχείου, το οποίο δήθεν εν γνώσει του κοροϊδεύει τους πιστούς παρουσιάζοντας επί της ουσίας τάχα μια απάτη, ως θαύμα.

Περαιτέρω, ο α εναγόμενος ευθέως υβρίζει και κατασυκοφαντεί το Πατριαρχείο μας, αποκαλώντας μας θρησκευτικούς τσαρλατάνους, ικανούς να βλάψουμε μέχρι και άνθρωπο, προκειμένου να συγκαλύψουμε την κατά τα λεγόμενά του απάτη της τελετής της Αφής του Αγίου Φωτός! (βλ. σ. 116-117)

Β. Αναφορικώς προς τον β' εναγόμενο Ορέστη - Ερρίκο Κολέτσο

1. Ο β' εναγόμενος, ως εκδότης, με κοινή παράνομη πράξη (κατά την έννοια της ΑΚ 926) με τον α' εναγόμενο (συγγραφέα) ευθύνεται έναντί μας αλληλεγγύως και εις ολόκληρον για τη ζημία που μας προκλήθηκε από την κυκλοφορία του βιβλίου, τη δημοσιότητα περί αυτού και τη δημόσια συζήτηση που από κοινού προκάλεσαν.

Γ. Αναφορικώς με τον γ εναγόμενο Σταύρο Ζουμπουλάκη/και τον εκδότη

1. Οι υβριστικοί και συκοφαντικοί ισχυρισμοί στους οποίους προέβη ο δ' εναγόμενος Σταύρος Ζουμπουλάκης έχουν ήδη εκτεθεί στο ιστορικό της παρούσας (σ. 14). Ο εναγόμενος, ανενδοίαστα, χωρίς να έχει ουδέποτε έρθει σε επαφή με

οποιονδήποτε εκπρόσωπό μας, σπεύδει να τροφοδοτήσει την φήμη ότι τάχα το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων αποτελεί «βιομηχανία απάτης και εκμετάλλευσης πιστών». Χωρίς να έχει οποιαδήποτε περί αυτού ένδειξη, απλώς εμπορούμενος από τις προσωπικές του προκαταλήψεις, επιδίδεται μανιωδώς στην αδικαιολόγητη διαπόμπευσή μας, δίχως να αναφέρεται σε έστω και ένα πραγματικό γεγονός. Ξεπερνά δε τα όρια της ελευθερίας της έκφρασης της γνώμης του και της θρησκευτικής του ελευθερίας, όταν με τις διακηρύξεις του θέτει σε κίνδυνο της φήμης και τη θέση ενός θεσμού με ιδιαίτερος σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση της ελληνικής πίστης, προσβάλλοντας παράλληλα τους πιστούς, καθώς τους αντιμετωπίζει ως άβουλα έρμαια της υποτιθέμενης «απάτης».

Ευθύνεται επομένως ο ίδιος ατομικά για την προξενηθείσα σε μας βλάβη από την παράνομη συμπεριφορά του κατά την ΑΚ 914, 932 σε συνδ. με 57 επ., μαζί δε με αυτόν εις ολόκληρον και ο εκδότης (κατά την ΑΚ 926), για τους ίδιους λόγους για τους οποίους αυτός ενέχεται αλληλεγγύως με τον α εναγόμενο.

Δ. Το παράνομο της συμπεριφοράς των εναγομένων

1. Η ως άνω προσβολή της τιμής, εικόνας, ταυτότητας και φήμης μας από τους εναγομένους είναι παράνομη, διότι εν προκειμένω η επέμβαση στην ουσία της προσωπικότητά μας, όπως αυτή αποκρυσταλλώνεται στην Παράδοση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, υπερέβη τα όρια που θέτουν οι κανόνες της κοινωνικής συμβίωσης. Τούτο διότι το δικαίωμα την προσωπικότητάς μας (υπό την νωτέω έννοια και μορφή, ως θρησκευτικού νομικού προσώπου) εθίγη και μάλιστα σε υπέρμετρο βαθμό, αφού οι μέθοδοι και οι τακτικές των αντιδίκων (και δη του πρώτου εναγομένου) δεν ήταν οι προσήκουσες και απαραίτητες για την ικανοποίηση του ενδιαφέροντος του κοινού για πληροφόρηση. Εξάλλου, η βαρύτητα της προσβολής που υπέστημεν υπερέβη κατά πολύ το εξυπηρετούμενο συμφέρον πληροφόρησης του κοινού. Ο διασυρμός του ονόματός μας με τόση δριμύτητα, ένταση και φανατισμό σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογείτο από τις περιστάσεις, ώστε μια τέτοια σφοδρή επίθεση να παρίστατο ως αναγκαία.

Αντίθετα, από το περιεχόμενο του επίμαχου βιβλίου και τις περιστάσεις υπό τις οποίες δημοσιεύθηκε, -ήτοι έναν μήνα πριν τη Μεγάλη Εβδομάδα- προκύπτει σαφής σκοπός του συντάκτη τους, εναγομένου, με πρόφαση το δικαιολογημένο ενδιαφέρον του κοινού για ενημέρωση, να μας εξυβρίσει και να μας συκοφαντήσει διαστρεβλώνοντας την αλήθεια, πρόθεση δηλαδή που κατευθύνεται ειδικά στην προσβολή της τιμής μου (Α.Π. 137/1985 ΝοΒ 33.510, ΕφΑθ 594/1992 ΕΛΛΔνη

34.1515, ΕφΑθ 9975/1988 ΕλλΔνη 28.299). Και τούτο διότι, οι χαρακτηρισμοί που μας απέδωσε τόσο ο α' εναγόμενος (θρησκευτικοί τσαρλατάνοι), όσο και ο γ' εναγόμενος (δειλοί ψεύτες) κατά το αντικειμενικό τους νόημα είναι καταφρονητικοί, υποτιμητικοί και ενέχουν έντονη κοινωνική απαξία, υπερβαίνοντας το αναγκαίο και εγγενές στην ελευθερία της έκφρασης μέτρο.

2. Περαιτέρω, ο α' εναγόμενος ηχογράφησε, επεξεργάστηκε και δημοσίευσε παράνομα και δίχως συναίνεσή, συνομιλίες που είχε με (αντικειμενικώς μεν όντως) εκπροσώπους μας, εν προκειμένω όμως ιδιωτικώς ενεργησάντων (και εν συνεχεία εμφανισθέντων ως ενεργησάντων με την επίσημη αυτών ιδιότητα). Οι συνομιλίες αυτές, οι οποίες έλαβαν χώρα σε πλαίσιο απόλυτης ιδιωτικότητας και εχεμύθειας αποτελούν προσωπικά δεδομένα των εκπροσώπων μας, των οποίων η αθέμιτη δημοσίευσή τους προσέβαλε βάνανυσα την φήμη, την αξιοπιστία, την αγιοσύνη και τον θεσμικό μας ρόλο. Τούτο δε διότι, εξαιτίας της παράνομης και άνευ συγκατάθεσης δημοσιοποίησης των -παραποιημένων- ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων των εκπροσώπων μας (οι οποίοι τάχα, καταμαρτυρούν αυτά τα δήθεν «αποκαλυπτικά γεγονότα» υπό αυτή τη θεσμική τους ιδιότητα) διακινείται η εντύπωση (fake news) ότι οι τεχνηέντως επεξεργασμένες απόψεις που παρουσιάζει ο α' εναγόμενος, αποτελεί την οικεία θέση του Πατριαρχείου, που δήθεν εν γνώσει του κοροϊδεύει τους πιστούς παρουσιάζοντας επί της ουσίας τάχα μια απάτη, ως θαύμα

Ε. Η υπαιτιότητά τους

1. Άλλωστε και η υπαιτιότητα των εναγομένων είναι προφανής: ο α' εναγόμενος, γνωρίζοντας ότι δημοσιεύει παρανόμως και άνευ αδείας προσωπικά δεδομένα ατόμων που συνδέονται άμεσα με τη φήμη και το όνομα μας επιχείρησε σκόπιμα να παρουσιάσει την εικόνα ενός Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, που αποτελείται από πατέρες που συγκαλύπτουν μια υποτιθέμενη απάτη, η οποία συντηρείται χρόνια για λόγους... κέρδους! Περαιτέρω δε, όπως και ο ίδιος ομολογεί στο βιβλίο του, επίτηδες και παρά την σαφή παράκληση εκ μέρους των εκπροσώπων μας για το αντίθετο προέβη στην δημοσίευση και αποσπασματική δημοσιοποίηση των ιδιωτικών τους συζητήσεων.

Αναφορικώς δε, προς τον γ' εναγόμενο, αν και γνώριζε ότι εμφανίζοντάς το Πατριαρχείο τάχα ως μια συμμορία απατεώνων, μας εξευτελίζει και μας υπονομεύει στα μάτια του κοινού, εντούτοις χρησιμοποίησε τους προσβλητικούς και συκοφαντικούς επίμαχους χαρακτηρισμούς για να προσβάλει την τιμή μας, όπως

αυτοί αναφέρονται ως άνω (ΑΠ 167/2000 ό.π.· ΑΠ 137/1985 ό.π.· ΑΠ 1653/1988 ό.π.· ΝοΒ 32, 543· ΕφΑθ 5593/2001 ό.π.· ΕφΑθ 6277/1999 ό.π.· Εφθεσσ. 769/1999 ΑΔΙΗ Ν 1999, 932· ΕφΑθ 9720/1991 ΕλλΔνη 34, 1453· ΠολΠρωτΑθ 6806/2004 ΝΟΜΟΣ).

2. Γίνεται άλλωστε παγίως δεκτό ότι, εφόσον το προσβληθέν αγαθό αποτελεί στοιχείο της προσωπικότητας, είναι δεδομένος ο παράνομος χαρακτήρας της επέμβασης εάν δε συντρέχει λόγος που να δικαιολογεί την προσβολή. Σε ό,τι δε αφορά την υποκειμενική υπόσταση της ως άνω προσβολής, τη συνδρομή δηλαδή του στοιχείου της υπαιτιότητας (αναγκαίου για την εφαρμογή των ΑΚ 914 επ.), είναι σαφές ότι οι εναγόμενοι (και δη ο πρώτος) είτε γνώριζε είτε πάντως όφειλε να γνωρίζει, εάν επεδείκνυε στοιχειώδη επαγγελματική ευσυνειδησία και ενεργούσε σύμφωνα με τους κανόνες της δημοσιογραφικής δεοντολογίας, αφενός μεν την ανακρίβεια των διαλαμβανομένων στο επίμαχο βιβλίο, αφετέρου δε το γεγονός πως η υβριστική και συκοφαντική επίθεση που εξαπέλυσε και ο τρόπος με τον οποίο αυτή μεθοδεύτηκε, μπορούσαν να πλήξουν, όπως πράγματι έπληξαν, την προσωπικότητά μας, ως Πατριαρχείου.

ΣΤ. Η δόλια ανηθικότητα των α εναγομένου

1. Ειδικά ως προς τη νομική βάση της ΑΚ 919, ο α εναγόμενος ενήργησε με πρόθεση να βλάψει την τιμή και την υπόληψή μου (άμεσος δόλος) και πάντως ήταν σε θέση να προβλέψει και πράγματι προέβλεψε ως ενδεχόμενο το βλαπτικό της προσωπικότητάς μου αποτέλεσμα της συμπεριφοράς του (ενδεχόμενος δόλος). Η δε αντίθεση της συμπεριφοράς του στα χρηστά ήθη προκύπτει από το γεγονός ότι καταρχήν μας προσέγγισε καλόπιστα προφασιζόμενος «προσωπικές, πνευματικές αναζητήσεις» ενώ κατόπιν αποδείχτηκε ότι κατά την παραμονή του στο Πατριαρχείο απλώς μεθόδευε την εκ των υστέρων αδικοπρακτική του συμπεριφορά με σκοπό την δημοσίευση αυτού του άκρως συκοφαντικού βιβλίου. δημοσίευσε άρθρο με τόσο βαρείς εναντίον μου ισχυρισμούς, ενώ γνώριζε ή ήταν σε θέση να γνωρίζει την υπερβολή που τα χαρακτήριζε και το γεγονός ότι μέσω αυτών η προσωπικότητά μου προσβλήθηκε καίρια.

2. Σε κάθε περίπτωση ο εναγόμενος με τη συμπεριφορά του παρεβίασε βασικές συναλλακτικές υποχρεώσεις, που συνδέονται ουσιωδώς με την δημοσιογραφική του ιδιότητα και ιδίως:

α) τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το καθήκον σεβασμού της προσωπικότητας και της ιδιωτικής σφαίρας, που θεμελιώνεται στις διατάξεις των άρθρων 2 § 1, 5 § 1, 7 § 2, 9, 19, 93 § 2 του Συντάγματος και που τριτενεργούν μέσω των άρθρων 57 – 60, 914, 919, 920, 281, 288 του ΑΚ και 361 – 367, 369, 370, 370Α του ΠΚ και

β) τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το καθήκον αληθείας όπως αυτό θεμελιώνεται στις διατάξεις των άρθρων 2 § 1, 25 § 3 του Συντάγματος που τριτενεργούν μέσω των άρθρων 57, 59, 281, 288, 914, 919, 920, 932 του ΑΚ και 363, 365 του ΠΚ, και το οποίο επιτάσσει αντικειμενική και σοβαρή προσπάθεια για τη σύμφωνη με την αλήθεια παρουσίαση, αποφυγή μη πλήρους δημοσίευσης, υπό την έννοια ότι η παράλειψη ουσιωδών στοιχείων αποδίδει παραποιημένη εικόνα της πραγματικότητας, καθώς και αποφυγή μονομερούς παρουσίασης του θέματος, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να παρουσιάζονται μόνο οι αρνητικές αλλά και οι θετικές πτυχές μιας υπόθεσης, κάτι που προδήλως στην περίπτωση μας δεν έγινε.

Πλέον αυτών, όπως γίνεται δεκτό, η υπαιτιότητα δεν αποτελεί προϋπόθεση της ΑΚ 59 για την επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης για ηθική βλάβη, η δε διατύπωση της διάταξης περί «υπαιτίου» σημαίνει απλώς τον υπεύθυνο ανεξαρτήτως υπαιτιότητας.

Ζ. Η ηθική βλάβη που υπέστη το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

1. Από την ως άνω περιγραφόμενη άνομη συμπεριφορά των εναγομένων το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων υπέστην βαρύτατη ηθική βλάβη. Η προσπάθεια διασυρμού και διαπόμπευσης των εκπροσώπων μας και του ίδιου του θεσμού με την παράνομη δημοσίευση αποσπασμάτων που αποκομμένα και τεχνηέντως συραμμένα προβάλλουν την εικόνα ενός Πατριαρχείου αποτελούμενου από ορθόδοξους «παραμυθάδες» και απατεώνες, προσβάλλει ανεπανόρθωτα τη φήμη του. Τροφοδοτεί δε συνάμα την οξεία αντιπαράθεση, που υφιστάμεθα κατά την συνύπαρξή μας με τους αραβόφωνους και εξυπηρετεί αλλότρια συμφέροντα, που δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε επακριβώς, για αποδυνάμωση της κυριαρχίας μας και της απήχησής μας στην Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία και εν γένει στον Χριστιανισμό.

2. Ως εκ τούτου η αδικαιολόγητη διαπόμπευση του θεσμού μας διέσυρε τη φήμη μας, αφού μεταξύ των ακολούθων της Χριστιανικής πίστης και όχι μόνο προκλήθηκαν αμφιβολίες και κλονίσθηκε η εμπιστοσύνη τους απέναντί μας, ως προς την τήρηση

από εμάς δια των ιερωμένων μας, των αρχών και αξιών του Χριστιανισμού, καθώς και των κανόνων της Εκκλησίας, των οποίων είμαστε πρεσβευτές. Ουκ ολίγες φορές, κατόπιν της κυκλοφορίας του ως άνω βιβλίου, μας έχουν εκφράσει πιστοί, που μας επισκέπτονται, αμφιβολίες ως προς τα ηθικά μας φρονήματα και ως προς το αν πορευόμαστε σύμφωνα με τους κανόνες και τις επιταγές της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, η αν είναι αληθή όσα αναφέρουν οι εναγόμενοι περί απάτης και κοροϊδίας των πιστών.

3. Όπως προκύπτει από τα ως άνω οι α και β εναγόμενοι ενέχονται έναντι του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων να άρουν για το μέλλον την προσβολή, να αποκαταστήσουν την ήδη επελθούσα ηθική του βλάβης από τις πιο πάνω ενέργειές τους με την καταβολή χρηματικής ικανοποίησης ύψους 150.000 € (την οποία δηλώνει ότι διαθέτει για την αποκατάσταση του Πανάγιου Τάφου), δεδομένου του είδους και της έντασης της προσβολής, του βαθμού του πταίσματος των υπαιτίων, της κοινωνικής κατάστασης και του εν γένει επαγγελματικού και προσωπικού status του θιγομένου, του επανορθώσιμου ή μη της προκληθείσας βλάβης κλπ.

4. Όπως προκύπτει από τα ως άνω οι β και γ εναγόμενοι ενέχονται έναντι του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων να άρουν για το μέλλον την προσβολή, να αποκαταστήσουν την ήδη επελθούσα ηθική του βλάβης από τις πιο πάνω ενέργειές τους με την καταβολή χρηματικής ικανοποίησης ύψους 30.000 € (την οποία δηλώνει ότι διαθέτει για την αποκατάσταση του Πανάγιου Τάφου), δεδομένου του είδους και της έντασης της προσβολής, του βαθμού του πταίσματος των υπαιτίων, της κοινωνικής κατάστασης και του εν γένει επαγγελματικού και προσωπικού status του θιγομένου, του επανορθώσιμου ή μη της προκληθείσας βλάβης κλπ.

ΕΠΕΙΔΗ κατά τα ανωτέρω, από την παράνομη από τον α εναγόμενο κτήση, χρήση, επεξεργασία και δημοσίευση εικόνων και (τμημάτων) συνομιλιών, που αφενός μεν αποτελούν προσωπικά δεδομένα των εκπροσώπων μας, αφετέρου όμως χρησιμοποιούνται ως δηλώσεις υπό την επίσημη ιδιότητά τους στην Αγιοταφτική Αδελφότητα, θίγεται άμεσα η τιμή, η εικόνα, η ταυτότητα, η φήμη και ο θεσμικός μας ρόλος.

ΕΠΕΙΔΗ ο β εναγόμενος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τον α εναγόμενο.

ΕΠΕΙΔΗ κατά τα ανωτέρω, από την παράνομη από τον γ εναγόμενο προσβολή της προσωπικότητάς μας θίγεται άμεσα η τιμή, η εικόνα, η ταυτότητα, η φήμη και ο θεσμικός μας ρόλος.

ΕΠΕΙΔΗ ο β εναγόμενος ευθύνεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με τον γ εναγόμενο.

ΕΠΕΙΔΗ, ενόψει του μεγέθους της προσβολής της προσωπικότητας του Πατριαρχείου, του αντίκτυπου που είχε η προσβολή, της ιστορίας του Πατριαρχείου, του κύρους, αλλά και της συμβολικής θέσεως αυτού στη Χριστιανοσύνη δικαιούται ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση για την υπαίτια ηθική βλάβη που του προκάλεσαν οι εναγόμενοι βλάπτοντας την τιμή και την υπόληψή του τουλάχιστον τα ποσά των 150.000 κα 30.000 Ευρώ, αντίστοιχα, ποσά εύλογα ενόψει του προσβληθέντος αγαθού του Πατριαρχείου. Τα ποσά αυτά εκχωρούμε υπέρ συντηρήσεως του Παναγίου Τάφου.

ΕΠΕΙΔΗ η απόφαση, που θα εκδοθεί, πρέπει να κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή, αφού συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι γι' αυτό και εν πάση περιπτώσει η καθυστέρηση στην εκτέλεση, θα προκαλέσει σε εμάς, αμφότερου τους ενάγοντες σημαντική ζημία, λαμβανομένης ιδίως της έντασης της προσβολής που μας έγινε με την παράνομη αξιοποίηση των ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων του δεύτερου ενάγοντος (φωτογραφιών).

ΕΠΕΙΔΗ η παρούσα αγωγή μας είναι παραδεκτή, νόμιμη, βάσιμη και αληθής.

ΕΠΕΙΔΗ προκαταβλήθηκε η νόμιμη δικηγορική αμοιβή της πληρεξουσίας δικηγόρου μας Ευαγγελίας Κουτσιούκη (Α.Μ. 28452 Δ.Σ.Α), με διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου (e-mail) koutsiouki@kpllegal.gr, καθώς και οι προβλεπόμενες εισφορές κατ' άρθρο 61 παρ. 4 του Κώδικα Δικηγόρων (Ν. 4194/2013 ως έχει τροποποιηθεί με το Νόμο 4205/2013 και ισχύει σήμερα), ως τούτο αποδεικνύεται από το προσαγόμενο και επικαλούμενο με αριθμό Π2108629/25.06.2019 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

και με την επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματός μας

ΑΙΤΟΥΜΑΣΤΕ

Α. Να γίνει καθ' ολοκληρίαν δεκτή η παρούσα αγωγή μας.

Β. Να υποχρεωθούν οι α' και β' εναγόμενοι να προβούν στην άρση της προσβολής που προκάλεσαν, δημοσιεύοντας σε πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδα και στο διαδίκτυο, αλλά και σε όλα τα μέσα κοινωνικής τους δικτύωσης, αποκαταστατικό κείμενο, διευκρινίζοντας ότι δεν πρόκειται για θέσεις, δηλώσεις και απόψεις του Πατριαρχείου ή εκπροσώπων του και ότι δεν έχουν τη συναίνεση αυτών για τη δημοσιοποίηση οποιουδήποτε διαλόγου ή εικόνας.

Γ. Να υποχρεωθούν οι α και β εναγόμενοι, κατά τα αναφερόμενα στο ιστορικό της αγωγής, ως συνοφειλέτες εις ολόκληρον, να μας καταβάλουν το ποσό των 150.000€, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής ως την εξόφληση, το οποίο και εκχωρούμε υπέρ συντηρήσεως του Παναγίου Τάφου.

Δ. Να υποχρεωθούν οι β και γ εναγόμενοι, κατά τα αναφερόμενα στο ιστορικό της αγωγής, ως συνοφειλέτες εις ολόκληρον, να μας καταβάλουν το ποσό των 30.000€, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής ως την εξόφληση, το οποίο και εκχωρούμε υπέρ συντηρήσεως του Παναγίου Τάφου.

Ε. Να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να παραλείψουν στο μέλλον την προσβολή της φήμης μας καθ' οποιονδήποτε τρόπο.

ΣΤ. Να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί.

Ζ. Να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στη δικαστική μας δαπάνη και την αμοιβή του πληρεξούσιου δικηγόρου μας.

Αθήνα, 25.06.2019

Η Πληρεξούσια Δικηγόρος

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Γ.ΚΟΥΤΣΙΟΥΚΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ- ΑΜΔΣΑ 28452
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΚΙΤΣΑΡΑΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ
ΑΛΩΠΕΚΗΣ 8- ΑΘΗΝΑ
2107255290- 2107255291
koutsiouki@kplegal.gr

ΕΚΘΕΣΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΟΥ

Είδος Δικογράφου: ΑΓΩΓΗ

Γενικός Αριθμός Κατάθεσης: 58201/2019

Ειδικός Αριθμός Κατάθεσης: 1849/2019

Διαδικασία: ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΠΟΛΥΜΕΛΟΥΣ

Αντικείμενο: ΕΝΟΧΙΚΟ

Στο ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ σήμερα την 02-07-2019 ημέρα Τρίτη και ώρα 08:30 εμφανίσθηκε στη Γραμματεία ο/η/οι δικηγόρος/οι ΚΟΥΤΣΙΟΥΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ με ΑΜ: 028452 του Δ.Σ. ΑΘΗΝΩΝ με Α.Φ.Μ. 122042773 και κατέθεσε/αν το παραπάνω δικόγραφο.

Για την παραπάνω πράξη συντάχθηκε η έκθεση αυτή που υπογράφεται νόμιμα.

Ο/Η Καταθέσας

Ο/Η Γραμματέας

ΚΟΥΤΣΙΟΥΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΟΡΡΕ ΚΑΛΛΙΟΠΗ

Η προθεσμία κατάθεσης των προτάσεων, για τους διαδίκους είναι εκατό (100) ημέρες από την κατάθεση της αγωγής.

Η παραπάνω προθεσμία παρατείνεται κατά τριάντα (30) ημέρες για όλους τους διαδίκους αν ο εναγόμενος ή κάποιος από τους ομοδίκους του διαμένει στο εξωτερικό ή είναι αγνώστου διαμονής. Επισημαίνεται ότι εκπρόθεσμες προτάσεις δεν λαμβάνονται υπόψη. Μέσα στην ίδια προθεσμία κατατίθεται και το αποδεικτικό επίδοσης της αγωγής.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

U.S. DEPARTMENT OF JUSTICE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
WASHINGTON, D.C. 20535
JAN 10 1968
100-444444-100

Αθήνα, 02/07/2019

Η πληρεξουσία Δικηγόρος

~~ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΙΤΥΤΕΚΕ~~